

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **S. V. B., F.**, IČO X., zastúpeného advokátom JUDr. J. S., A. k., I., proti žalovanému **Mgr. V. V., K.**, zastúpeného advokátom JUDr. V. Š., M., **o zaplatenie 1 870,36 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Košice I. pod sp. zn. 26 Cb 63/2008, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 13. júna 2011 č. k. 2 Cob 89/2001-175, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu **o d m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Košice I. rozsudkom z 10. 12. 2010 č. k. 26 Cb 63/2008-154 zamietol žalobcu. Žalovanému priznal náhradu trov konania vo výške 1 419,71 Eur. V odôvodnení uviedol, že žalobca žiadal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie 1 870,36 Eur (56 376,46 Sk) spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25% ročne od 01. 12. 2006 do zaplatenia titulom náhrady škody. Dlh žalovaného v sume 56 346,46 Sk pozostával z neuhradenej istiny 28 742,37 Sk (ku dňu 30. 09. 2006) a neuhradených úrokov z omeškania v sume 26 604,09 Sk, počítaných ku dňu 30. 09. 2006. Listom z 28. 11. 2006 žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie sumy 55 346,46 Sk titulom náhrady škody.

Zmluvou o výkone správy z 15. 10. 1997 bolo preukázané, že žalobca ju uzavrel s úpadcom ako vlastníkom neodkúpených bytov č. 2, 8, 14 a 16 na F. Na základe tejto zmluvy sa žalobca zaviazal vykonávať správu spoločných častí a spoločných zariadení domu, jeho príslušenstva a pozemku a úpadca sa zaviazal plniť povinnosti uvedené v čl. III zmluvy.

Uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 4K 40/00-6 z 23. 03. 2000, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 14. 04. 2000, bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka P., a. s. v likvidácii, M. a za správcu podstaty bol ustanovený JUDr. L. L.. Uznesením Krajského súdu v Košiciach z 25. 01. 2002 č. k. 4K 40/00-69 bol JUDr. L. L. zbavený funkcie správcu konkurznej podstaty a do funkcie správcu konkurznej podstaty bol ustanovený žalovaný.

Opatrením Krajského súdu v Košiciach č. k. 4K 40/00-195 zo 17. 07. 2004 súd súhlasil s predajom majetku úpadcu, patriaceho do konkurznej podstaty mimo dražby pre R., s. r. o., v súlade so schváleným plánom speňazenia. Byt č. 8 na F. bol súčasťou súboru predávaných vecí. Kúpnu zmluvou, uzavretou medzi správcom konkurznej podstaty ako predávajúcim a spoločnosťou R., s. r. o., ako kupujúcim, mal súd preukázané, že byt č. 8 na F. bol súčasťou súboru vecí, predávaných predmetnou zmluvou. Cena vecí, ktorých predaj bol odsúhlasený opatrením Krajského súdu v Košiciach č. k. 4K 40/00-195 zo 17. 07. 2004, bola určená znaleckými posudkami Ing. M. P.. Listom žalovaného, adresovaného Krajskému súdu v Košiciach zo 14. 03. 2003, bolo súdu preukázané, že žalovaný oznámil súdu, že na účet žalobcu boli poukázané všetky platby, ktoré obdržal od nájomníkov (užívateľov) bytov a požiadal o vydanie pokynu, či má uhrádzať platby na účet spoločenstva aj v prípade, že užívatelia bytov si neplnia voči úpadcovi svoje povinnosti. Súd zistil, že správcovi konkurznej podstaty nebol vydaný pokyn v predmetnej veci. Krajský súd v Košiciach uznesením z 27. 01. 2006 schválil konečnú správu spolu s vyúčtovaním odmeny a náhrady hotových výdavkov správcu. Uznesením z 23. 02. 2006 rozhodol o rozvrhu a svojim uznesením z 04. 05. 2006 pod č. k. 4K 40/2000-291 zrušil konkurz a správca bol zbavený funkcie.

Súd prvého stupňa poukázal na ust. § 415 Obč. zák. a § 420 Obč. zák., § 10 ods. 1 až 4 zák. č. 182/1993 Z. z., § 8 ods. 2 a § 27 ods. 4 písm. a/ Zákona o konkurze a vyrovnaní.

Zo zápisnice zo schôdze konkurzných veriteľov, konanej dňa 18. 12. 2001 a z prezenčnej listiny súd zistil, že žalobca sa zúčastnil na schôdzi, na ktorej bol prejednávaný plán speňazenia, aj keď nebol schválený. Z uvedeného vyplýva, že žalobca bol oboznámený s plánom speňazenia. Plán speňazenia pripravil správca konkurznej podstaty JUDr. L. L. Plán bol schválený na schôdzi veriteľov dňa 25. 01. 2002 so zmenou, podľa ktorej sa v prvom kole majetok nesmie speňažiť pod hodnotu znaleckého posudku, v druhom kole

pod hodnotu 20% a v treťom a v ďalších kolách na speňaženie za najvyššiu ponúknutú cenu, pričom je potrebný aj súhlas najväčšieho veriteľa.

Z pripojeného konkurzného spisu bolo zistené, že hodnota predávaného majetku úpadcu bola stanovená znaleckými posudkami. Žalovaný ako správca konkurznej podstaty postupoval pri speňažovaní majetku úpadcu podľa schváleného plánu speňaženia a jeho úkony boli schválené aj rozhodnutiami súdu. Súd mal za preukázané, že žalovaný ako správca konkurznej podstaty postupoval pri výkone svojej funkcie s odbornou starostlivosťou a v súlade s právnymi predpismi. Žalobca nevzniesol námietky voči konečnej správe a nepodal opravný prostriedok ani proti rozvrhovému uzneseniu. Nebolo medzi účastníkmi konania sporné, že správca konkurznej podstaty v priebehu konkurzného konania uhradil časť z pohľadávky žalobcu voči úpadcovi. Z pripojeného konkurzného spisu najmä z rozvrhového uznesenia súd zistil, že ani pohľadávky ostatných oddelených veriteľov neboli uspokojené v plnom rozsahu. Nebolo súdu preukázané, že by žalovaný porušil svoje povinnosti pri výkone funkcie správcu konkurznej podstaty, ani to, že by žalovanému spôsobil škodu. Preto dospel k záveru, že žaloba je nedôvodná. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p.

Na základe odvolania žalobcu Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 13. júna 2001 pod č. k. 2 Cob 89/2011-175 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania v sume 105,-- Eur na účet právneho zástupcu. Potvrdzujúci rozsudok odôvodnil tým, že považoval odvolanie za nedôvodné. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa a skonštatoval správnosť dôvodov napadnutého rozsudku. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd považoval za potrebné uviesť, že návrhom na začatie konania sa žalobca domáhal náhrady škody, ktorá žalobcovi vznikla tým, že žalovaný ako správca konkurznej podstaty pri výkone správcu konkurznej podstaty konal v rozpore so zásadou odbornej starostlivosti a porušil viaceré povinnosti uložené mu zákonom č. 328/1991 Zb.

Podľa § 8 ods. 2 Zákona o konkurze a vyrovnaní správca je povinný pri výkone funkcie postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinností, ktoré mu ukladá zákon, alebo mu ich uloží súd.

Správca konkurznej podstaty pri plnení všetkých povinností a pri výkone funkcie správcu konkurznej podstaty postupuje s odbornou starostlivosťou a v prípade porušenia povinnosti správcu konkurznej podstaty zodpovedá za škodu podľa § 420 Obč. zák.

Pri rozhodovaní o nároku na náhradu škody je súd povinný vždy skúmať, či sú splnené zákonné predpoklady pre náhradu škody. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s právnymi závermi súdu prvého stupňa, že žalovaný ako správca konkurznej podstaty postupoval pri speňažovaní majetku úpadcu podľa schváleného plánu speňaženia a jeho úkony boli schválené aj rozhodnutiami súdu. Žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno a nepredložil súdu žiadne dôkazy o tom, že správca konkurznej podstaty pri výkone svojej funkcie nepostupoval s odbornou starostlivosťou a v súlade s právnymi predpismi. Všeobecné konštatovanie porušenia viacerých povinností správcu konkurznej podstaty je pri priznaní nároku na náhradu škody nepostačujúce. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 O. s. p. potvrdil a o náhrade trov konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie. Navrhol rozsudok Krajského súdu v Košiciach a rozsudok Okresného súdu Košice I. zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu Košice I. na ďalšie konanie, v ktorom súd rozhodne aj o trovách odvolacieho a dovolacieho konania. Žalobca súčasne s poukazom na ust. § 243 O. s. p. navrhol dovolaciemu súdu, aby odložil vykonateľnosť rozsudku Krajského súdu v Košiciach.

Žalobca považuje napadnutý rozsudok odvolacieho súdu za nesprávny. Dovolanie odôvodnil tým, že podľa jeho názoru došlo k vadám uvedeným v ust. § 241 ods. 2 O. s. p., a to v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 písm. f/ O. s. p. tým, že žalovanému ako účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Odvolací súd konal v rozpore s ust. § 214 ods. 1 písm. a/ O. s. p., podľa ktorého mal obligatórne nariadiť pojednávanie, pretože vo veci bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie. Odvolací súd svojím postupom odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, čím došlo k porušeniu jeho ústavného práva na spravodlivý proces, zahŕňajúce právo na verejné prerokovanie veci.

Žalobca sa v konaní domáhal úhrady sumy 1 870,36 Eur s príslušenstvom titulom náhrady škody, keď žalovaný svojím postupom ako správca konkurznej podstaty úpadcu P., a. s. v konkurze, S., porušil viacero povinností, uložených mu zákonom č. 328/1991 Zb., a to vo vzťahu k žalobcovi a k uspokojovaniu jeho pohľadávky ako oddeleného veriteľa, pričom byt č. 8 v obytnom dome na F., na ktorom viazlo záložné právo žalobcu ako oddeleného veriteľa za jeho pohľadávku speňažil za podhodnotenú cenu značne nižšiu, ako bola jeho skutočná hodnota a žalobcovi ako oddelenému konkurznému veriteľovi vopred a včas v rozpore so zákonom neoznámil konkrétne podmienky speňažovania, čím žalobcovi vznikla škoda v žalovanej sume. Žalobca teda konkrétne a nevšeobecne, ako uzavrel odvolací súd, namietal konkrétny postup žalovaného ako správcu konkurznej podstaty pri speňažovaní majetku úpadcu v rozpore so zásadou odbornej starostlivosti pri výkone tejto funkcie, stanovenou mu ustanoveniami v tom čase platného zákona č. 328/1991 Zb. v znení neskorších predpisov, čo bolo možné v konaní preukázať dokazovaním, navrhovaným žalobcom, čo však súdy obidvoch stupňov nevykonali, pričom podľa názoru žalobcu sa súd prvého stupňa s návrhom na vykonanie dokazovanie dôsledne nevysporiadal. Súdy obidvoch stupňov nevykonali dokazovanie navrhnuté aj podaním žalobcu z 05. 10. 2009, ktorým navrhol zadovážiť dôkaz a vykonať dokazovanie zadovážením kúpnej zmluvy, ktorou žalovaný ešte ako správca konkurznej podstaty úpadcu P., a. s. v likvidácii, S., odpredal nehnuteľnosť byt č. 8 v obytnom dome na F., a to spolu so znaleckým posudkom na všetky nehnuteľnosti a ich súbory odpredávané touto zmluvou od Správy katastra v K., čím uprel žalobcovi možnosť konať pred súdom a čím došlo k porušeniu procesných práv žalobcu ako účastníka konania, ktorých dôsledok sa prejavil vo výsledku konania, formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej. Skutkové závery súdu prvého stupňa, ktoré si osvojil aj odvolací súd, neobstoja, skutkové zistenia obidvoch súdov ohľadom údajného postupu žalovaného pri výkone svojej funkcie správcu konkurznej podstaty s odbornou starostlivosťou a v súlade s právnymi predpismi nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a v tomto smere je napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a tiež odvolacieho súdu nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov.

Podľa názoru žalobcu nebol v súlade s odbornou starostlivosťou správcu konkurznej podstaty a s právnymi predpismi odpredaj bytu č. 8 úpadcu v správe žalobcu na F. žalovaným v lukratívnom dome v centrálnej časti mesta K. za sumu rovnajúcu sa sume 20 až 21%, zo zrejme aj nesprávneho znaleckého odhadu 103 140,-- Sk, t. j. necelých 22 000,-- Sk.

Postupom žalovaného do rozvrhu pripadlo podstatne menej finančných prostriedkov, ako by pripadlo pri dodržaní náležitej odbornej starostlivosti, ktorú bol žalovaný povinný vynaložiť pri ohodnocovaní a predaji lukratívneho majetku úpadcu.

Žalobca je toho názoru, že v konaní pred súdom prvého stupňa nebola zabezpečená spravodlivá ochrana jeho práv a oprávnených záujmov ako účastníka konania, súd prvého stupňa v súdnej veci nezistil úplne a správne skutkový stav veci a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čo sa následne ako vada konania prejavilo aj v konaní pred odvolacím súdom.

Žalobca považoval rozhodnutia súdov prvého stupňa i odvolacieho súdu za nesprávne.

Žalovaný sa napriek výzve súdu k dovolaniu žalobcu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.), či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré ním možno napadnúť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu, vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku, ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Keďže napadnuté dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku, ale takému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné, ani takému potvrdzujúcemu rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorom súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4, nemožno prípustnosť podaného dovolania vyvodit' z § 238 ods. 1 O. s. p., ani z § 238 ods. 3 O. s. p. Pre úplnosť treba uviesť, že dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané (§ 238 ods. 2 O. s. p.). Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. procesne prípustné.

S prihliadnutím na obsah dovolania, ako aj zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O. s. p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd, vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd, vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. V zmysle § 237 O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemá spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Žalobca vady v zmysle ust. § 237 písm. a/ až e/, g/ O. s. p. nenamietal, a tieto vady nezistil ani dovolací súd. Žalobca v dovolaní namietal vadu v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu alebo rozhodnutie súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Pokiaľ žalobca túto vadu vidí v nenariadení pojednávania a v nevykonaní dokazovania pred odvolacím súdom, ktoré navrhol, treba uviesť, že podľa § 156 ods. 1 O. s. p. rozsudok sa

vyhlasuje vždy verejne; vyhlasuje ho predseda senátu alebo samosudca v mene Slovenskej republiky. Uvedie pritom výrok rozsudku spolu s odôvodnením a poučením o odvolaní a o možnosti výkonu rozhodnutia.

Podľa § 156 ods. 3 O. s. p. vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením.

Podľa § 211 ods. 2 O. s. p., ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

V zmysle § 214 ods. 1, 2 O. s. p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak po a) je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b) súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c) to vyžaduje dôležitý verejný záujem. V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Odvolací súd rozhodol v predmetnej veci v súlade s ustanovením § 214 O. s. p. bez nariadenia pojednávania. Rozsudok v súlade s § 156 ods. 1 a 3 verejne vyhlásil, pričom oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku bolo vyvesené na úradnej tabuli súdu 02. 06. 2011 (rozhodnutie bolo vyhlásené 13. 06. 2011 o 09.10 hod.). Odvolací súd neopakoval a ani nevykonával doplnenie dokazovania, pri svojom rozhodnutí vychádzal zo skutkových zistení na základe dokazovania, vykonaného prvostupňovým súdom. Zo spisu nevyplýva ani to, že by išlo o dôležitý verejný záujem (Dohovor o ľudských právach a základných slobodách nevyžaduje a ani z judikatúry ESĽP nevyplýva, že by sa malo na všetkých súdnych inštanciách pojednávanie vykonať verejne). Ak teda rozhodoval súd prvého stupňa na pojednávaní, odvolací súd v zásade nemusí nariadiť pojednávanie. Doposiaľ ESĽP nejudikoval, čo je dôležitý verejný záujem a navrhované ustanovenie necháva odvolacím senátom voľnú úvahu, kedy nariaďa pojednávania z dôležitého verejného záujmu. Spravidla pôjde o veci týkajúce sa v rôznych súvislostiach väčšieho okruhu osôb, napr. spory, týkajúce sa územného celku, sídliska a podobne.

Pokiaľ dovolateľ namietal, že odvolací súd mu odňal možnosť konať pred súdom tým, že nevykonal ním navrhnuté dôkazy, treba uviesť, že podľa ustálenej judikatúry platí, že takýto postup súdu nemožno zásadne považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. Účastníci sú totiž povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov (§ 120 ods. 1 veta prvá a § 125 veta prvá O. s. p.). O tom, ktoré z navrhnutých dôkazov (ale aj tých, ktoré navrhnuté neboli) budú vykonané, rozhoduje však súd. Z uvedeného je zrejmé, že Občiansky súdny poriadok účastníkovi konania priznáva právo vykonanie určitého dôkazu navrhnuť. Toto procesné oprávnenie dovolateľ v danej veci aj využil (nebolo mu odňaté). Rozhodnutie o tom, či navrhnutý dôkaz bude vykonaný, ponecháva súdu. Odvolací súd preto svojím postupom dovolateľa nevytlúčil z realizácie žiadneho procesného práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva.

Pokiaľ žalobca tvrdí, že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný, resp. nedostatočne odôvodnený (§ 237f O. s. p.), dovolací súd uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu, uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Dovolací súd považuje za potrebné upozorniť aj na to, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II ÚS 78/05). Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu podstaty a zmyslu. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k názoru, že

skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlúčiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O. s. p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu. Vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. dovolací súd nezistil, preto prípustnosť dovolania nemožno vyvodit' ani z tohto ustanovenia.

Žalobca ako dovolací dôvod ďalej uviedol, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil na zistený skutkový stav správny právny predpis a či ho aj správne aplikoval, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad ale v danej veci nejde.

Pre úplnosť – k formuláciám v dovolaní, ktoré nasvedčujú, že dovolateľ namieta aj nesprávne hodnotenie dôkazov – dovolací súd dodáva, že v prípade nesprávnosti hodnotenia dôkazov nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. Ak aj súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá. Nesúhlas dovolateľa s vyhodnotením dôkazov súdom nie je ani dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 O. s. p. (viď. tiež R 42/1993).

Vzhľadom na uvedené v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodit' z ustanovenia § 237 O. s. p. a iné vady konania v zmysle § 237 O. s. p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu podľa § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní procesne úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243d ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Dovolací súd nepriznal žalovanému náhradu trov tohto konania, lebo nepodal návrh na priznanie náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O. s. p., § 224 ods. 1 O. s. p. a § 151 ods. 1 O. s. p.).

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. novembra 2011

JUDr. Anna Marková v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová